

Ειρήνη Μοναχή» Της μετανοίας άνοιξόν μοι

Της μετανοίας άνοιξόν μοι πύλας, Ζωοδότα...

Ειρήνη Μοναχή

Και υπέλαβον του γνώναι, τούτο κόπος εστίν ενώπιων μου, λέει ό ψαλμωδός της μετανοίας Δαβίδ, ενώ άλλου ομολογεί: Ήκουσε Κύριος και ελέησε με, Κύριος έγενήθη βοηθός μου . Πριν πολλά χρόνια, στην αρχή της ωριμότητας μου ακόμα, βοηθώντας στην μετακόμιση ενός φιλικού ζευγαριού και φτιάχνοντας την βιβλιοθήκη τους, άνοιξα ένα βιβλίο πού έφερε τον τίτλο: «ΦΙΛΟΚΑΛΙΑ» Α' τόμος. Δεν θα ξεχάσω ποτέ αυτή την στιγμή....

Διάβασα μία πρόταση, διάβασα δεύτερη, διάβασα τρίτη και αισθάνθηκα πώς εκεί μέσα υπήρχε μία φωτεινή ευκρίνεια, ή όποια θα με οδηγούσε στο άνοιγμα προς το έπέκεινα. Πολύ έντονη και ξεκάθαρη αίσθηση πώς εδώ τώρα, αυτή την στιγμή, ανοίγεται ολάκερος νέος κόσμος, ό όποιος θα ξεδιψάσει την

στεγνή απ' τά αναπάντητα ερωτήματα καρδιά μου! Ήταν σαν δέσμες φωτός να είχαν εισβάλει στον νου μου, διαπιστώνοντας πώς ουσιωδέστερο και καθαρότερο λόγο δεν είχα συναντήσει ποτέ σ' όλα τά μέχρι τώρα διαβάσματά μου. Ή σκέψη πού έκανα άμεσα ήταν: Μα ένα ολάκερο πολυσέλιδο βιβλίο θα μπορούσε να φλυαρεί και δεν θα κατόρθωνε να δώσει την Αλήθεια πού δίνεται εδώ σέ μια πρόταση! Εντυπωσιασμένη, ενθουσιασμένη σαν να βρήκα πολύτιμο θησαυρό ζήτησα να δανειστώ τον τόμο αυτό.

Ξεκίνησα την μελέτη, ώρες ατελείωτες, νύχτες και μέρες, σημειώσεις, ερωτηματικά και συνεχόμενες αποκαλύψεις.

Ναι! Ό Χριστός άυτοαποκαλύπτεται! Άρχισε το πρόσωπό Του μέσα απ' αυτή την εργασία να προβάλλεται και εγώ να μένω συνεχώς όλο και πιο έκθαμβη! Συνεχίζοντας την ερευνητική μου μελέτη βουτάω μ' όλη μου την καρδιά ολάνοιχτη στην Καινή Διαθήκη και συγχρόνως στο Ψαλτήρι. (Συνοδοιπόρος ή αγαπημένη φίλη Άννα, ή όποια ζούσε κι αυτή την προσωπική της έρευνα και διαδρομή προς την συνάντηση με τον Ιησού).

Όλο και πιο πολύ να θαυμάζω, όλο και πιο πολύ να μελετώ, όλο και πιο πολύ να εντυπωσιάζομαι, όλο και πιο πολύ να διψώ. Έβλεπα μπροστά μου, στο Πρόσωπό Του, την τέλεια Αγάπη, την Πίστη, την Ελπίδα, την Υπομονή, την Αυτοθυσία, την Κατανόηση, την Συγχωρητικότητα, την Πραότητα.... σαρκωμένος

απολύτως. Όσο Τον γνώριζα, τόσο Τον θαύμαζα και σταδιακά ό θαυμασμός νε έρωτας, έγινε αγάπη γι' Αυτόν τον Χριστό μου, τον Ιησού μου, τον Θεό τον Δημιουργό μου....

Άρχισα να ασκώμαι στην ευχή: «Κύριε Ιησού Χριστέ, έλέησέ με». Και ο Χριστός μου όλο και ερχόταν με τις ενέργειες Του να τυλίγει την ύπαρξή μου το Φως Του.

Αυτό το Φως όμως άρχισε σταδιακά να μου αποκαλύπτει εσωτερικές καταστάσεις και εσωτερικές πράξεις οι όποιες ενώ πριν το Φως φαίνονταν φυσιολογικές, τώρα δεχόντουσαν πολλά ερωτηματικά και αμφισβητήσεις. Έβλεπα πώς πολλά κομμάτια τού εαυτού μου ήταν καθόλου σύμφωνα με το θέλημα τού θεού. Άλλου είδους αγωνία τώρα.... Όσο έμπαινε ό Λόγος του Θεού μέσα στα βάθη της υπάρξεώς μου, τόσο συνειδητοποιούσα την αμαρτωλότητα μου. Αυτή ή διαδικασία με ποναγε

πολύ, θαρρείς και ξαφνικά τά σκοτεινά μου σημεία, πού μέχρι πριν φαινότουσαν φυσιολογικά, τώρα καθρεφτιζόμενα στο Φως του Χριστού μου μετασχηματίζονταν σέ αιχμές πού μπήγονταν μέσα μου και με ματώνανε. Οξύτατος, βαθύς, καρδιακός πόνος.

Έδώ σ'αυτή την κατάσταση ακριβώς πιστεύω πώς έλαβε χώρα ή ΑΡΧΗ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ!

Δηλαδή ή αρχή της αλλαγής τού νοός. Αν βέβαια ή ύπαρξή μου παρέμενε στην κατάσταση αυτή της οδύνης για πολύ καιρό, δεν θα άντεχε, (λύγιζε απ' τον πόνο και θα χανόταν στο σκοτάδι της απελπισίας. Όμως ή σχέση και ή άγαπητική επικοινωνία πού είχε στο μεταξύ αναπτυχθεί όλο τον προηγούμενο καιρό μέσα απ' την επίμονη και επίπονη προσπάθεια να Τον συνάντηση έδωσε στην ύπαρξή μου φτερά. Οπότε, αντί να αφεθεί ή ψυχή προς την απελπισία, κάτω από την επίγνωση της άμαρτωλότητας πετούσε προς τά πάνω για να πάει το δυνατόν συντομότερα στον Αγαπημένο.

Σκέπτομαι την εικόνα πού δείχνει τον Χριστό μας να κατεβαίνει στον Άδη και να πιάνει αποφασιστικά και δυνατά τά τεταμένα προς Αυτόν χέρια των ανθρώπων, ώστε να τούς τραβήξει και να τούς οδηγήσει στην Αλήθεια Του. Ναι αυτή ή εικόνα θα μπορούσε να είναι ίδια, όταν εμείς οι άνθρωποι κάνουμε την «εις εαυτόν κάθοδον» προκειμένου να πορευτούμε προς την αυτογνωσία μας.

Στην προς εαυτόν κάθοδόν μου λοιπόν έτεινα τά χέρια (αυτή ή κίνηση είναι ή προαίρεση) και ήλθε «νικών» ώστε να μην μ' αφήσει στο σκοτάδι ...

Έρχεται λοιπόν ή Πρόνοιά Του, το Έλεός Του, ή άπειρη Αγάπη Του για το πλάσματά Του και σ' εκείνη την χρονική περίοδο πού κατέβαινα στα βάθη της υπάρξεως μου, μού φανερώνει τον άνθρωπο ό όποιος θα καθόριζε πλέον την πορεία μου ...

Έρχεται λοιπόν ό πνευματικός μου πατέρας, ό αγαπημένος και σεβαστός π. Γεώργιος, ό όποιος με διάκριση, με άπειρη υπομονή και λεπτότητα γίνεται πολύτιμο στήριγμα της ψυχής προς τον Χριστό μου. Αλήθεια, είναι τόσο μα τόσο πολύ απαραίτητη ή ύπαρξη καλού πνευματικού στην ζωή μας όσο τίποτα μα τίποτα άλλο, εννοείται βέβαια και ό εκκλησιασμός και ή συμμετοχή στα μυστήρια.

Θυμάμαι πώς απ' την πρώτη κιόλας εξομολογητική συνάντησή μας, ή καρδιά μου ήταν ολάνοικτη απέναντι του και τά δάκρυα έτρεχαν ασταμάτητα.

Ναναι αυτή ή κατάσταση αρχή μετανοίας;

Λέγει ο Αγ. Ιωάννης της Κροστάνδης «Μετάνοια είναι το να γνωρίζεις πώς υπάρχει ένα ψέμα στην καρδιά σου».

Νομίζω πώς αυτή ή αίσθηση τού ψεύδους στον εσώτερο εαυτό είναι πού μου προκαλούσε τον οξύ πόνο. Το ψεύδος αντιτίθεται στην Αλήθεια, όπως ξέρουμε. Συνειδητοποιώντας πώς ο άνθρωπος δημιουργήθηκε «κατ' εικόνα» με πορεία προς το «καθ' όμοίωσιν» και πώς αυτό είναι ή απόλυτη Αλήθεια, τότε το ψεύδος είναι το σκοτάδι της άμαρτίας πού σπιλώνει το κατ' εικόνα στο πλάσμα τού Θεού.

Έρχεται όμως ή μετάνοια, αυτή ή ευλογημένη κατάσταση - το δεύτερο βάπτισμα, όπως λένε οι Πατέρες - έρχεται σαν μία εξαιρετική δυναμική κατάσταση και χαρίζει στην ύπαρξη όλες τις προϋποθέσεις ώστε να αγωνιστεί, προκειμένου ν' αρμόσει με το θέλημα τού Θεού.

Έρχεται επίσης σαν μια εξαιρετικά ελπιδοφόρα κατάσταση, διότι προσκαλεί και προκαλεί συνεχώς την ύπαρξη να επαναπροσδιορίζεται και να αποκτά νέο νου, γιατί ή πορεία προς τον «Τέλειον Θεόν» απλώς δεν έχει τέλος.

Όσο προσπαθώ να Τον γνωρίσω, τόσο καθρεπτίζω στην καθαρότητά Του την αμαρτωλότητα μου.

Όσο αγωνίζομαι για την Αγάπη Του, τόσο αντιλαμβάνομαι την μικρότητά μου.

Όσο θέλω να μην Τον ξεχνώ ούτε δευτερόλεπτο, τόσο δεν τά καταφέρνω.

Όσο θέλω να πράττω και να ενεργώ σύμφωνα με το θέλημά Του, τόσο κάνω λάθη ...

Συνεχώς αγωνίζομαι ν' αλλάζω νου, να μετανοώ.

Είμαι συνεχώς σέ αρχή μετανοίας...

Όμως, αν ο άββάς Σισώης είπε - βλέποντας Αγίους και Αγγέλους πού πήγαν να παραλάβουν την ψυχή του σέ Φώς Χριστού - πώς αρχή μετανοίας δεν είχε βάλει, τότε για ποιά αρχή μετανοίας μιλώ εγώ; Συγχωρέστε με!

Ήλθε στον νου μου το τροπάριο πού διαβάζουμε στο Μέγα Απόδειπνο:

«Δάκρυά μοι δός, ό Θεός, ως ποτέ τη γυναικί τη άμαρτωλω και άξιωσόν με βρέχειν τούς πόδας σου, τούς εμέ έκ της οδού της πλάνης έλευθερώσαντας, και μύρον ευωδίας σοι προσφέρειν, βίον καθαρόν εν μετάνοια μοι κτισθέντα, ίνα ακούσω κάγώ της εύκταίας σου φωνής. Ή πίστις σου σέσωκέ σε, πορεύου εις ειρήνην». Αμήν. Γένοιτο.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ. ΑΡΧΑΓΓΕΛΩΝ ΛΟΓΟΣ. ΑΝΟΙΞΗ 2014. ΤΕΥΧΟΣ 14

Πηγή: apantaortodoxias.blogspot.gr